

Nik VAN GOOL

Nationaal voorzitter van KVLV, Vrouwen met Vaart

Zes jaar geleden stormde ze in Lier de lokale politiek binnen vanuit een haast onverkiesbare plaats. Intussen was Nik VAN GOOL ook voorzitter van Kind en Preventie, dat de consulatiebureaus van Kind & Gezin organiseert. In oktober komt ze niet opnieuw op, want het besturen van de grootste vrouwenbeweging van ons land laat daar geen ruimte voor.

‘Als ik ‘ja’ zeg, dan ga ik er ook helemaal voor’

Lieve WOUTERS

Vorig jaar vierde KVLV met een *Event* in Leuven – 20.000 vrouwen die de stad onveilig maakten – nog haar honderdjarige bestaan. Vandaag verjongt de beweging van plattelandsvrouwen aan de top. Carla DURLET gaat met pensioen en wordt opgevolgd door de 49-jarige Nik VAN GOOL. Een vrouw met tal van engagementen, die in haar zeldzame vrije tijd graag zoetigheden bakt, met vriendinnen optrekt en geniet van haar zonen van zestien en negen.

–Komt u uit een landbouwersgezin?

Nee, maar vader werkte wel bij de Boerenbond. We woonden in Bevel, een plattelandsdorp bij Nijlen. Moeder was bestuurslid bij KVLV en geregeld kwamen er mensen aan de deur een boek kopen. De beweging gaf immers boeken uit, zoals het overbekende *Ons Kookboek*, maar ook tuinen breiboeken. Die bezoeken van vrouwen thuis waren mijn eerste kennismaking met de beweging. Het leek me een jeugdbeweging voor volwassenen.

–Uw vader overleed toen u amper twee was. Heeft dat een stempel gedrukt op het gezin?

De voortijdige dood van vader maakte dat mijn broer, zus en ik snel zelfstandig werden. Moeder gaf ons het voorbeeld: ze werd directeur van een lokaal bankkantoor. Toen ik twaalf was, ging ik op internaat in het Heilig-Grafinstituut in Turnhout. Hard werken en inzet voor de samenleving zijn waarden die we van thuis uit meekregen. Die houd ik ook mijn kinderen voor ogen. Zij moeten beseffen dat ze veel geluk hebben dat hun wieg hier stond en niet in Afrika.

–Na uw studies trok u een jaar naar Dominica, een ontwikkelingsland in de Caraïben. Wat houdt u daaraan over?

Dat ik nog altijd zou willen terugkeren. Ik had mijn studies maatschappelijk werk in Leuven afgerond en vervolgens een tijd voor een internationale organisatie in Genève gewerkt met zwaar motorisch gehandicapte kinderen. Terug in België begint mijn verhaal met KVLV. Ik bereidde mee de viering van het 75-jarige bestaan voor en werd nadien consulente. Ondertussen had ik samen met mijn echtgenoot een cursus ontwikkelingswerk gevolgd en samen trokken we in 1994 naar Dominica. Hij werkte er als arts, ik in een sociaal centrum met vrouwen.

Vorig jaar nam Nik Van Gool een sabbatjaar om na te denken over de toekomst en tijd te maken voor wat echt telt. © KVLV

We moeten onze impact als beweging niet onderschatten als het gaat om bewustmaking over thema's zoals rechtvaardigheid en solidariteit. Als wij onze schouders zetten onder een theaterproductie zoals *De gestolen vrouw*, over vrouwenverkrachting in Afrika, dan dringt dat door bij heel veel Vlaamse vrouwen en hun gezinnen. Hetzelfde met de ervaring die ze opdoen tijdens onze inleefreizen, dit jaar naar Brazilië, met een gedegen voorbereiding en nawerking.

„Vrouwen kunnen de samenleving ten goede veranderen”

–Nadien werd u verantwoordelijk voor beleid en innovatie bij de Landelijke Kinderopvang. Kon u daar uw doelen realiseren?

Ik ben graag met innovatie bezig, het uitdenken van nieuwe sporen voor een organisatie. Bij Landelijke Kinderopvang lanceerden we indertijd de buitenschoolse kinderopvang en de vakantie-opvang

voor kinderen van werknemers in bedrijven. Vooral in ziekenhuizen is dat van de grond gekomen. Over het algemeen blijft zo'n vakantie-opvang maar weggelegd voor enkele gelukkigen. Maandelijks krijgt de dienst daar nog vragen over, maar er staan geen middelen tegenover.

–Voorts bent u actief in de politiek, bij Kind en Preventie, studeerde u management voor sociale economie. Maar vorig jaar nam u plotseling een sabbatjaar. Waarom?

Zo had ik alle tijd om na te denken over waar ik naartoe wilde. Ik dacht aan palliatieve zorg. De authenticiteit van mensen aan het einde van hun leven treft me. Ik had ook zelfstandige kunnen worden. Ik bak graag, dacht aan een winkeltje waar mensen elkaar zouden kunnen ontmoeten in een bevallig kader. Intussen had ik veel kwaliteitstijd voor de kinderen en vrienden. Echt, ik kan iedereen aanraden zo eens een time-out te nemen. Twee vriendinnen volgen trouwens al mijn voorbeeld.

–Zal u de gemeentepolitiek missen?

Weet je, ik wilde eigenlijk niet in de gemeentepolitiek. Ze zijn het me driemaal

komen vragen en uiteindelijk zei ik samen met een vriendin 'ja' voor de 23ste plaats. Als ik 'ja' zeg, dan ga ik er ook helemaal voor. We werden allebei verkozen. Als OCMW-raadslid had ik wel het gevoel een verschil te kunnen maken, maar later als gemeenteraadslid was het politieke bedrijf niet altijd even boeiend. Ik blijf wel actief achter de schermen, vooral wat betreft welzijnsthema's zoals kinderopvang.

–Wat zijn uw plannen met KVLV?

Ik kan me helemaal terugvinden in ons beleidsplan *Talent in actie*. In het verleden leerden we vrouwen koken, vandaag willen we hen leren werken met de nieuwe media. Het is nog altijd nodig de talenten van vrouwen te ontwikkelen, want onze samenleving kan die gebruiken. KVLV brengt vorming tot onder de kerktoren, laagdrempelig en veelzijdig. Vrouwen kunnen de samenleving ten goede veranderen, bijvoorbeeld door bewust te consumeren en te kiezen voor hoeveproducten en seizoensgroenten. We zijn ons nog te weinig bewust van de maatschappelijke rol die we kunnen spelen.